

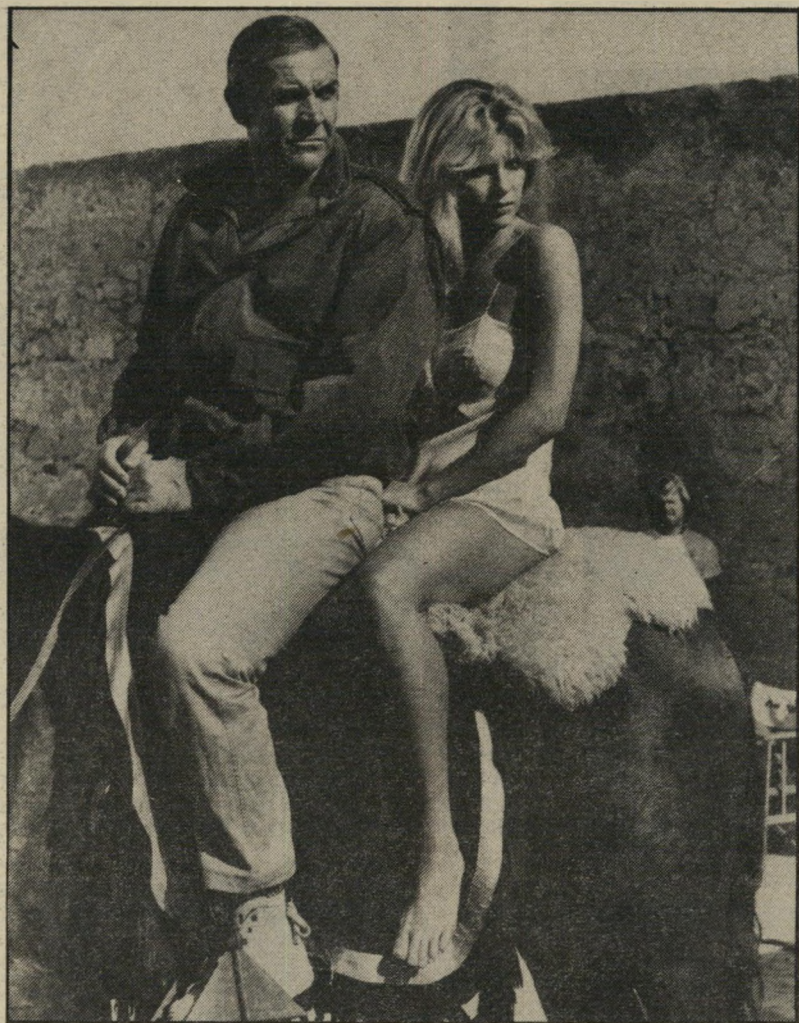
אן באנקרופט
פארודיה מרקדת

מאריאל האמינגווי
לעשות מעל ומעבר

תרזה סטראטאס
לדעת לשיר ולשחק

קים באסינגר ושון קונרי ב.לעולם אל תאמר לא
קישוט לסוכן המורשה להרוג

סאקמוטו שהוקינה עצמה ב־40 שנה לצורך תפקידה בנאראיאמה, את הופעתה משוכבת הנפש של פאני ארדן בסירטו של טריפו לפתע ביום ראשון, את אן באנקרופט בפארודיה על ג'ורג'יה בראון בפולנייה, את מאריאל האמינגווי שעשתה הכל כדי לזכות בתפקיד של נערת הפלייבוי שנרצחה (סטאר 80) או תגלית יפהפיה בשם קים באסינגר.

השחקנית שהרשימה יותר מכל השנה היתה סילבנה מאנגנו. הסרט אמנם היה בן 10 — תמונה מישפחתית — אבל לא הוצג אף פעם לפניך בברז, והדמות שגילמה, של אשה עשירה, ארוגנטית, שתלטנית, המסתירה מאחורי תוקפנותה חוסרי־ביטחון ואימת זיקנה, היא עוצרת נשימה, ולוא רק בשל הוהות שבין השחקנית עצמה, פעם אחת מאלילות המין של הקולנוע האיטלקי, עם התפקיד.

לגבי שחקני־מישנה, כלומר אותם שחקנים שיש להם פחות זמן לבנות תפקיד ולפתח אותו על הכר מאשר לשחקנים הראשיים, צריך לבחור, בדרך כלל, את אלה, אשר במבט חטוף אחד כבר מותירים על הצופה רושם בלי־מחמה. מכאן, אין מגווס מבחירתו של טונסל קורטיו, האב בסירטו של אילמו גיני העדר, הדמות הקשוחה וה־עקשנית, המסתמלת בסרט הזה את כל מה שמחזיק עדיין את תורכיה במצבה הפרימיטיבי, ואילו בין התפקידים הנשיים היתה קייט קאפשו, התגלית החדשה של סטיבן שפילברג באינדיאנה ג'ונס, הדמות החדשה והמרנינה ביותר של השנה — בלונדינת סהרורית לפי מיטב מסורת הימים הטובים של הוליווד, בעלת חן והוצפה שהם כהחלט שייכים לתקופה שלנו.

צריך עוד לומר שתשמ"ד היתה שנה מסוכנת לשחקנים בריטיים. ריצ'רד ברטון, סר ראף ריצ'ארדסון ודייוויד ניבן היו המפורסמים בין אלה שהלכו לעולמם במהלך שנה זו. לפני הסוף, צריך לציין שכלל שהשקשתה עלינו תשמ"ד במישורים אחרים, היא הביאה לנו שני פסטיבלי סרטים ישראלים, במקום השממה שהיתה קודם לכן בשטח זה. הראשון, לפני שנה, בחג הסוכות שעבר, בחיפה, היה אומנם רומה יותר לאחיות־עניינים מאשר לפסטיבל, אבל זה היה תרגיל ראשון, והשנה מבטיחים כבר דבר יומרני ומעניין הרבה יותר.

השני, בתחילת הקיץ, בירושלים, היווה מעין מארזות של חודש ימים שבו הציגו כמות עצומות של סרטים מכל הפסטיבלים בעולם, כאשר הרגש הוא על מה שמוצג ולא על האווירה מסביב. גם כאן יש כוונה להמשיך ביוזמה ולארגן פסטיבל נוסף בתשמ"ה, אם כי התאריך לא נקבע עדיין.

אם ישראל נכנסת לתשמ"ה במצב־רוח עכור ובכיסים ריקים, לפחות בענייני קולנוע יש ניצוץ של תיקווה. כי השנה נפתחה עם מאחורי הסרטים, ושנה כזו אינה יכולה להיות לגמרי רעה.

עדנה סיינר

היסטוריה. זה הכל ביחד, וכדי לפענח את המר כיבים צריך יותר סבלנות מכפי שתעשיית הקולנוע האמריקאית מוכנה להניח כי יש ללקוחותיה.

תוך כדי הסקירה הרמיונית של חיי אדם בשם זליג, שחי כביכול בין המילחמות באמריקה, מעורר אלן סידרה של שאלות נוקבות, כמו לרוגמה: מה זה סרט תיעודי ועד כמה הוא כאמת מתעד ונאמן לאמת, מה זה גיבור תיקשורת ועד כמה הוא כאמת גיבור, מה זה אדם מקובל בחברה והאם הצורך להיות מקובל אינו גורם הרסני לאישיות. כל אלה באו לידי ביטוי בסרט שהיה עשוי בצורה מושלמת. אי־אפשר היה להפריד עד הסוף, אף פעם, בין הקטעים שאלן צילם ובין הקטעים שהוא לקח מארכיונים, וכאשר יצא הצופה מן האולם הוא עשוי היה לחשוב בהחלט שאדם כמו זליג אכן היה חי וקיים, מעין מתחמד קבוע שפחדו הגדול מכל היה לעמוד מול עצמו, במראה.

באשר לסרט הרביעי, נאראיאמה, הוא הוזכר כבר. צריך רק להוסיף שהסרט, בין שאר מעלותיו, הצטיין ביופי צורני בלתי־רגיל, וסופו, שבו מטפס בן, כשאמו על הגב, אל הר הנאראיאמה, שם היא עתידה להמתין בגפה לקץ, מהווה את אחת הסצינות היפות, המרגשות והמופלאות ביותר שנראו השנה, או בכל שנה אחרת, על הכר.

קבורה לגיבור ואושר ללוחם

את הסרטים הרעים קשה היה לבחור לא פחות מן הטובים. כי שוב, היה מבחר רחב ומכל הסוגים, החל מסרט שהתקשה להסתיר את הפאשיון שבו, מישפט בדלתים סגורות, ועד סירטי הפעולה המגושמים של ז'אן־פול בלמנדרו (צריך היה לראות, בהשוואה, איך עשה קלינט איסטווד את מכת פתע, שלא היה הטוב בסרטי. כדי לתפוס את גודל הפאשלה של בלמנדרו). אפשר לכלול ברשימה תעלומת מתח סכסית מיושנת כמו קיץ קטלני והנסיין האבסורדי למצוא לברט ריינולדס בית כסיפור צרפתי, בגבר שאהב נשים.

אולם נראה שארבעת הכישלונות הגדולים שייכים לארבעה בימאים מפורסמים רווקא, לואי מאל, שעורך התפעלות בהעותו לחרוג מן

ג'ולי זולטרים
ליכלוכית חדשה

ההסיק שתשמ"ד לא היתה השנה שלו. מי שנחשב לאחד מגדולי הסרט המוסיקלי בכל הזמנים, סטאנלי רונן, האיש שעשה סרטים שלא יישכחו כמו שיר אשיר בגשם או להבריל חידון בחרוזים, החליט השנה להשתתף ועשה זאת בצורה לא־מכובדת, כאשר נשען על שבריר של קומדיה צרפתית שרקת בזמנו קלוד ברי, כדי להתקין ממנה סרט מביך וגם — קומדיה ששחקנה הראשי, מייקל קיין, ירצה בוודאי לשכוח במהרה. סיפור האהבה בינו לבין בתו המתכננת של השותף, על רקע ריו הטוערת, חסר את כל מה שצייץ את רונן לטובה כעברי־קצב, שנינות, אסטטיקה.

ואילו ברייאן דה־פאלמה, אשר רכש לעצמו מעריצים רבים בתחילת דרכו, ורוקח כמחוות שהוא ערך לגדולי הקולנוע מן העבר, הגריש הפעם את הסאה. פני צלקת שאל את השם ואת השלד העלילתי מסרט קלאסי של הוורד הוקס על אל קאפונה, אולם במקום שפת הקולנוע היעילה, התמציתית והנוקבת של המקור, גולש דה־פאלמה אל ההגזמה הגרוטסטית, אופרת זוועות לשמן, כאשר אפילו שחקן כמו אל פאצ'ינו אינו מצליח להכניס עניין בתוך המחצית השניה שלו. אם לא חבל על הבימאי, חבל על השחקן.

ואם שחקנים עסקינו — רשימת שחקני השנה ארוכה, החל מכל משתפי חג שמח מר לורנס דרך כל משתפי סטרימורס של רוברט אלטמן, מבלי לשכוח את הופעותיהם המרשימות של רוברט דובאל ברגעים קטנים של חסד, של המצחיקן השחום אדי מרפי ושל ג'ף בריג'ס ובמיוחד ג'ון הרד בקאטר ובו, את פניו החדשים של אריק רוברטס בסטאר 80 ואת כל שחקני הצוות המובחר את האפוק המדורקק של טום קורטני בהמלביש, שעמד בניגוד גמור לזיקוקין רדנור הרועשים של חברו לסרט, אלברט פיני. אולם, גם אם זה לא יפתיע, נראה ששחקן השנה חייב להיות ז'ראר דפארדיה, אשר בשני תפקידים שונים לגמרי, כדנטון המהפכן, הרוצח לתת למהפכה מעט זמן לנוח, וכמארטן גר, האיכר שחזר מן המילחמה ומנסה למצוא לעצמו פיסת אושר, הפגין יכולת להתמודד עם תפקידים שונים, רמויות שונות ואתגרים שונים, בהצלחה שלמה. (בדנטון הוא מקבל סיוע משחקן אופי פולני בלתי־נשכח בשם וייצק פשיניאק).

בין השחקניות, צריך היה לקחת בחשבון את הופעתה המפתיעה של זמרת האופרה טרזה סטראטאס בלה טראוויאטה. שם שיחקה כאילו כל חיה הופיעה לפני המצלמה, את ליה אייכהורן הנחרת בקאטר ובון, את סמיקו